

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 stycznia 2023 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu sprawy G. F. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. o zasiłek chorobowy w związku z odwołaniem od decyzji wydanych w dniu 27 września 2022 roku, nr sprawy (...) oraz w dniu 18 października 2022 roku, nr sprawy (...) oddalił odwołanie.

Powyższy wyrok został wydany na podstawie następujących okoliczności sprawy:

Decyzją z dnia 27 września 2022 roku, nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił G. F. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 września 2022 roku do 13 września 2022 roku.

Organ rentowy wydał decyzję na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1133, z późn. zm.). W uzasadnieniu wskazano, iż tytuł ubezpieczenia wnioskodawcy u płatnika (...) Sp. z o. o. w P. ustał w dniu 31 sierpnia 2022 roku. Wnioskodawca ma ustalone prawo do emerytury. Z tego względu wnioskodawcy nie przysługuje prawo do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu tytułu u płatnika (...) Sp. z o.o.

Decyzją z dnia 18 października 2022 roku, nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił G. F. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 14 września 2022 roku do 23 października 2022 roku. Organ rentowy wskazał tę samą podstawę prawną i okoliczności faktyczne, które zostały powołane w decyzji z dnia 27 września 2022 roku, nr (...).

G. F. był zatrudniony w (...) Sp. z o. o. w P. w okresie od 1 września 2021 roku do 31 sierpnia 2022 roku w wymiarze pełnego etatu i z tego tytułu podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

Pracodawca wypłacił wnioskodawcy wynagrodzenie za okres choroby od dnia 11 sierpnia 2022 roku do dnia 24 sierpnia 2022 roku, a za okres od dnia 25 sierpnia 2022 roku do dnia ustania stosunku pracy, tj. do dnia 31 sierpnia 2022 roku zasiłek chorobowy.

Po ustaniu zatrudnienia wnioskodawca był nadal niezdolny do pracy.

Decyzją z dnia 29 września 2021 roku, znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. przyznał G. F. emeryturę od dnia 1 września 2021 roku. Organ rentowy wydał decyzję na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dz. U. z 2021 r. poz. 291 ze zm.).

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie podlegało oddaleniu.

Sąd I instancji podniósł, że prawo do zasiłku chorobowego przysługuje co do zasady ubezpieczonym, którzy stali się niezdolni do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego (art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 1133 ze zm., dalej: ustawy zasiłkowej). Wyjątek od tej reguły przewidziany jest w art. 7 ustawy zasiłkowej. Stanowi on, że zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała:

1) nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego;

2) nie później niż w ciągu 3 miesięcy od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego
- w razie choroby zakaźnej, której okres wylegania jest dłuższy niż 14 dni, lub innej choroby, której objawy chorobowe ujawniają się po okresie dłuższym niż 14 dni od początku choroby.

Sąd Rejonowy podniósł, iż poza przytoczonymi przesłankami pozytywnymi prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia, ustawodawca ustanowił również przesłanki negatywne, których zaistnienie powoduje ustanie prawa do tego szczególnego rodzaju świadczenia. Jedną z nich przewiduje art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej.

Sąd I instancji ustalił, że przepis art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy stanowi, że zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstaje w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstaje po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Rejonowy wskazał, iż wyłączenie prawa do zasiłku chorobowego na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy dotyczy sytuacji, gdy osoba niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie podlega żadnemu ubezpieczeniu natomiast ma ustalone prawo do emerytury.

W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał, że wspólną cechą przyczyn wyłączających prawo do zasiłku wskazanych w art. 13 powoływanej ustawy jest istnienie innych źródeł dochodów z ubezpieczenia społecznego (emerytura lub renta z tytułu niezdolności do pracy),

z Funduszu Pracy (zasiłek dla bezrobotnych, zasiłek lub świadczenie przedemerytalne) bądź z własnej kontynuowanej lub podjętej działalności zarobkowej (dochód z tej działalności lub zasiłek chorobowy z tytułu kontynuowanej równoległe lub nowej aktywności zawodowej, nabyty na ogólnych zasadach). We wszystkich tych przypadkach wypłata zasiłku chorobowego po ustaniu ubezpieczenia byłaby sprzeczna z ratio legis omawianej regulacji, która sprowadza się do dostarczenia środków utrzymania byłemu ubezpieczonemu, który z powodu ustania pracy zarobkowej traci dotychczasowe dochody, a któremu choroba przeszkodziła w znalezieniu i podjęciu nowej pracy zarobkowej, a tym samym nowego źródła dochodów. Uzasadnieniem wszystkich przyczyn wyłączających prawo do zasiłku jest więc okoliczność, że dotyczą one sytuacji, gdy osoba niezdolna do pracy ma już inne źródło utrzymania.

Sąd Rejonowy nadmienił, iż w przedmiotowej sprawie wnioskodawca decyzją ZUS z dnia 29 września 2021 roku, znak (...) ma ustalone prawo do emerytury na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dz. U. z 2021 r. poz. 291 ze zm.) od dnia 1 września 2021 roku i faktycznie świadczenie pobiera od września 2021 roku. Okoliczności te wskazują, iż spełnione zostały wyżej przedstawione przesłanki negatywne przewidziane w art. 13 ust. 1. pkt 1 ustawy zasiłkowej, skutkujące ustaniem prawa wnioskodawcy do zasiłku chorobowego.

Sąd Rejonowy po powyższych ustaleniach doszedł do wniosku, iż należy zatem uznać, iż G. F. nie nabył prawa do zasiłku chorobowego w okresie objętym zaskarżonymi decyzjami.

Mając powyższą argumentację na uwadze, Sąd I instancji oddalił odwołanie.

Od powyższego wyroku apelację złożył G. F. zaskarżając go w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez wypłatę mu należnej kwoty zasiłku chorobowego za okres chorobowy.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

naruszenie przepisów prawa materialnego, a to jest art 410 kc poprzez błędną wykładnię i uznanie, że wnioskodawca nie nabył prawa do zasiłku chorobowego w okresie od dnia 1 września 2022 roku do dnia 23

października 2022 roku i art. 22 § 11 k.p. poprzez jego niezastosowanie polegające na przyjęciu, że wnioskodawca nie pozostawał w stosunku zatrudnienia, podczas gdy z przepisu tego wynika, że zatrudnienie następuje w warunkach stosunku pracy i po jego ustaniu w trakcie stanu chorobowego;

naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a to art. 476 § 1 pkt. 11 k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu, że łączący strony stosunek pracy nie miał takiego charakteru, z uwagi na zawartą umowę o pracę, podczas gdy stosunek ten miał cechy stosunku pracy w trakcie dni chorobowych.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja G. F. nie zasługuje na uwzględnienie.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy postępowanie dowodowe było wystarczające, a ocena zebranego w sprawie materiału prawidłowa.

Na wstępie należy podnieść, że w niniejszym postępowaniu Sąd Okręgowy rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 374 kodeksu postępowania cywilnego z dnia 7 lipca 2023 r. (Dz.U. z 2023 r. poz. 1550, dalej KPC) zgodnie z którym Sąd II instancji może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, jeżeli przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w apelacji lub odpowiedzi na apelację złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy, chyba że cofnięto pozew lub apelację albo zachodzi nieważność postępowania.

W apelacji G. F. nie wniósł o przeprowadzenie rozprawy. Również organ rentowy w odpowiedzi na apelację nie domagał się wyznaczenia rozprawy. Dlatego rozpoznanie apelacji G. F. nastąpiło na posiedzeniu niejawnym.

W ocenie Sądu Okręgowego w powyższym stanie faktycznym apelujący nie udowodnił wadliwości zaskarżonego orzeczenia. Sformułowane przez apelanta zarzuty są przeciwstawne z ustaleniami faktycznymi oraz treścią uzasadnienia zaskarżonego wyroku. W Apelacji G. F. podnosi, że Sąd nie wziął pod uwagę jego zatrudnienia w spółce (...), natomiast Sąd I instancji w swoim uzasadnieniu wprost wskazuje, że ubezpieczony był zatrudniony w (...) Spółka z o.o. do 31 sierpnia 2022 roku (co potwierdza również treść świadectwa pracy), w związku z czym ustąpił tytuł ubezpieczenia chorobowego z dniem 31 sierpnia 2022 roku. Wnioskodawca korzystał ze zwolnienia lekarskiego od dnia 11 sierpnia 2022 roku do dnia 13 września 2022 roku, a zatem w okresie gdy ustąpił tytuł jego ubezpieczenia chorobowego. Wnioskodawca jednocześnie od dnia 1 września pobierał emeryturę.

Warto jeszcze raz podkreślić, odnosząc się do zarzutu powoda o błędną wykładnię art. 22 § 11 Kodeksu Pracy z dnia 16 czerwca 2023 r. (Dz.U. z 2023 r. poz. 1465, dalej KP), że zarzut jest chybiony bowiem ani ZUS, ani Sąd nie podważały istnienia stosunku pracy apelanta, a jedynie wskazywały, że w związku z pobieraną przez wnioskodawcę emeryturą jednocześnie nie należy się zasiłek chorobowy.

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, iż wnioskodawca nie spełnił zatem warunków do przyznania prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres wskazując wprost zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1133, z późn. zm.), iż **zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego**, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia **nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu** ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy **ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy**.

Warto też podkreślić, że w swojej judykaturze Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że przepisy prawa ubezpieczeń społecznych są normami, które obowiązują bezwzględnie

i muszą być ściśle przestrzegane. Zatem w odniesieniu do powyższej sprawy sąd I instancji oddalił odwołanie, nie dlatego, że tak jak wskazywał wnioskodawca nie uznał istnienia stosunku pracy wnioskodawcy i jego prawa do zasiłku chorobowego, a dlatego, iż w stanie faktycznym, dotyczącym odwołującego, prawo nie przewiduje możliwości wypłaty zasiłku chorobowego. Wynika to z faktu, iż zasiłek chorobowy ma rekompensować utratę wynagrodzenia w związku z niemożnością świadczenia pracy, a w przypadku emerytury to ona właśnie zastępuje wynagrodzenie a jej wypłata nie jest uzależniona od zdolności do pracy. Warto wskazać, że analogiczne stanowisko zostało wyrażone również w wyroku Sądu Najwyższego Izby Pracy, (...) i Spraw Publicznych z dnia 17 kwietnia 2014 r., sygn. Sprawy I UK 372/13 w którym Sąd podkreślił, że osoba, która otrzymuje świadczenia emerytalne lub rentowe uzyskuje dochód, dlatego ustawodawca nie uznał za uzasadnione ustalenie jej ponadto zasiłku chorobowego z tytułu niezdolności do pracy. Dla odmowy przyznania prawa do zasiłku chorobowego nie jest wystarczające istnienie samego ustalonego prawa do renty, ale konieczne jest, aby emerytura stanowiła dochód ubezpieczonego. Ubezpieczony z tytułu niezdolności do pracy nie może pobierać dwóch świadczeń: emerytury i zasiłku chorobowego z tego tytułu (niezdolności do pracy). Prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia ma na celu dostarczanie środków utrzymania byłemu ubezpieczonemu, który z powodu ustania pracy zarobkowej traci dotychczasowe dochody, a któremu choroba przeszkodziła w znalezieniu i podjęciu nowej pracy zarobkowej, a tym samym nowego źródła dochodów.

Obowiązkiem sądu jest odniesienie się do wszystkich zarzutów apelacyjnych niezależnie jak wadliwie zostały określone. Część zarzutów wskazanych przez wnioskodawcę nie pozostaje w jakimkolwiek związku z przedmiotem sporu świadcząc jedynie o głębokim niezrozumieniu przez wnioskodawcę nie tylko obowiązujących przepisów ale przede wszystkim swojej sytuacji prawnej.

W apelacji G. F. podnosi błędną wykładnię art. 410 Kodeksu Cywilnego z dnia 2 sierpnia 2023 r. (Dz.U. z 2023 r. poz. 1610, dalej KC), który nie ma odniesienia do stanu faktycznego i prawnego niniejszej sprawy. Przepis ten dotyczy świadczenia nienależnego w rozumieniu przepisów prawa cywilnego. (...) społeczne stanowią odrębny system i uregulowania cywilno-prawne nie znajdują tu zastosowania poza sytuacją gdy przepisy ubezpieczeniowe wprost do nich odsyłają. Normy z zakresu ubezpieczeń społecznych mają charakter norm publiczno-prawnych w odróżnieniu od norm prywatno-prawnych zawartych m.in. w kodeksie cywilnym. Sytuacja prawna odwołującego może zostać oceniona jedynie w oparciu o uregulowania z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Także wskazany przez apelanta zarzut naruszenia art. 476 KPC nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia. Zarzut musiałby się bowiem sprowadzać do zarzutu naruszenia norm prawa procesowego. Wskazany przepis zawiera definicje ustawowe. Wnioskodawca nie wskazał, której z wielu definicji miałby dotyczyć. Jednak niezależnie od tego nie mógłby skutkować uwzględnieniem roszczeń odwołującego bowiem żadna z definicji podanych w tym przepisie nie była przedmiotem sporu w niniejszej sprawie. Podkreślić jeszcze raz należy, iż spor w niniejszej sprawie był sporem czysto prawnym. Stan faktyczny był w sprawie niesporny. Nikt nie kwestionował tego, iż wnioskodawca był pracownikiem i podlegał z tego tytułu ubezpieczeniom społecznym, w tym ubezpieczeniu chorobowemu. Treść norm dotyczących prawa wnioskodawcy do zasiłku chorobowego w jego sytuacji faktycznej nie dawała podstawy do przyznania mu prawa do zasiłku chorobowego.

W świetle przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy rozważań prawnych, Sąd I instancji prawidłowo przyjął, że w świetle art.13 ust. 1 pkt. 1 ustawy z 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, Odwołującemu nie przysługuje zasiłek chorobowy za okres od 1 września 2022r. do 3 października 2022r.

Apelacja sprowadza się zatem do nieskutecznej polemiki z trafnym stanowiskiem prawnym Sądu Rejonowego, prezentując niezrozumiałą analizę powołanych wyżej przepisów prawa, której Sąd II instancji nie podziela, akceptując stanowisko Sądu I instancji.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w Łodzi w oparciu o art. 385 KPC oddalił apelację jako bezzasadną.